

1.

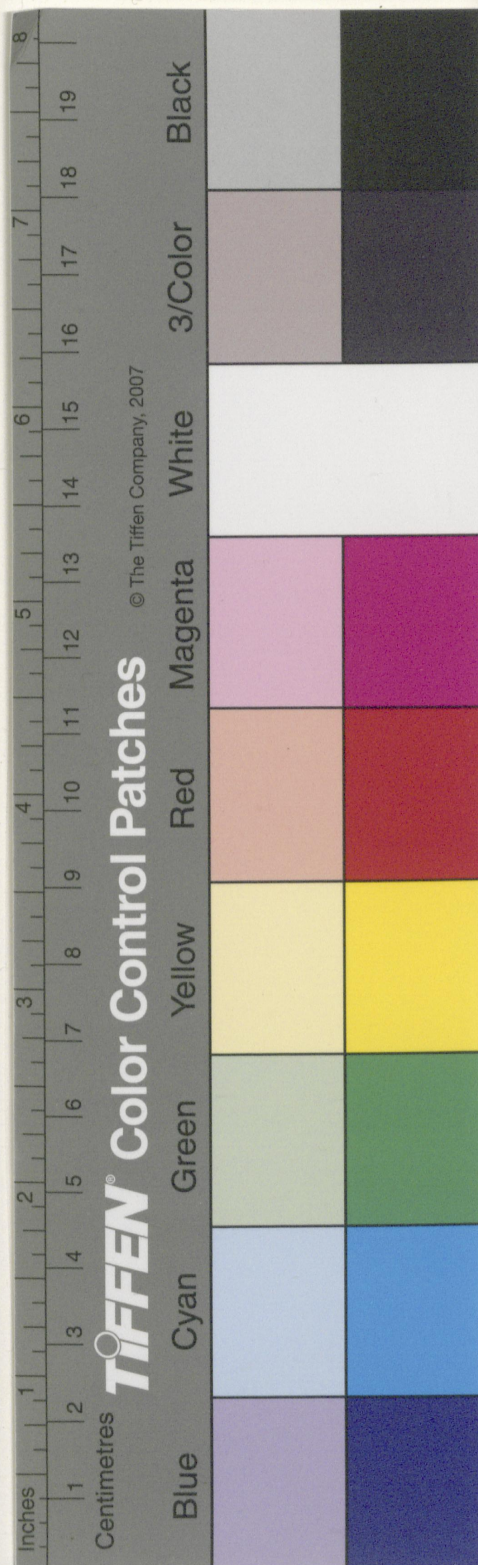
Tyft fatt den gamle, Varmare blif hans fru.
 Tyft mig, min önskan bör, o fader, han sade,
 Jag kan jag länge döljas här obemörd,
 I höra blott dig i skuldernas fäng.
 Lätt är mig ren din skuld, och en talmång lik
 Af dessa händer böjes min bage.
 Den veald der du har segnat är öppen ännu,
 Rum har den för Hjälmar segnat också.
 Men sträng tog Fjalar komung till ordet då:
 "Frid, så han sade, för jag att kända.
 Min dag var stormig, glad i en lugnad vert
 Skall först stråla min lifvads friskande sol.
 Från brända hyddor, härjadt fält, i blod
 Ser kriget upp med mörker om gannar.
 Jag älskar frid, ja, ungdom, betrakta den,
 Dess anlete bär mitt leande land.
 Men gäva han stod, den unge; han teg, en tår
 I glöd föll ned på liggande kinden,
 En stund han teg, de klarnade blickens glans,
 Och brastade gjöts hans smärta i ord:
 "Hucus ger dig rätt att offra din fru, o kung,
 Att glemmas natt, att tyftnadens öde.
 Mitt lif du ges mig, tag det! Ett bragdloft lif
 Jag gäldar dig, mer var gäfvor ej vord.
 Sungen är att dö förgäten af utan namn,
 Drott tyngre, fader, är det att lifva.
 Blif ej så mörk, att dessa frimur jag ej;
 Men lyda jag kan, jag lyder och dör."

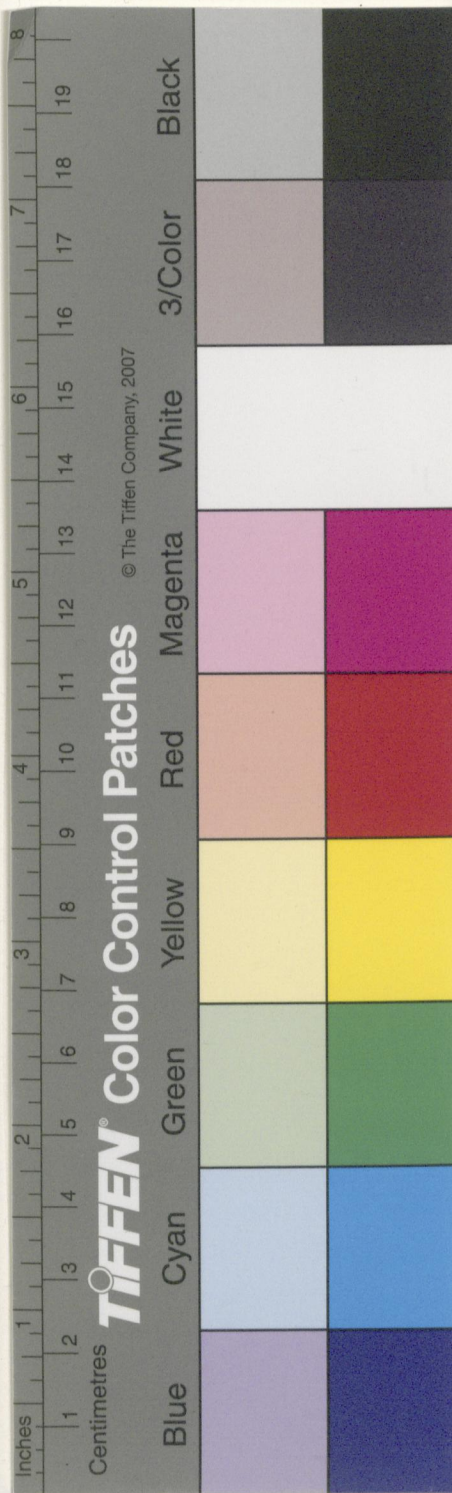
Detta blad är första exemplat till
min dikt: "Kring Jälar" som är anspord
på L. H. Hens Professor Abraham.

Berga den 6 October 1861.

Joh. Ludv. Runeberg

När afträng molar du för
 förblektast färg: fjernklar regn
 De vandra kollar af skelma
 Med dagad stiel på dess rand
 Og skader på nytt det land
 Som långt i längt borta han miss dit an
 Nu månen gott på deppellier
 Sin frons af darrande lys.
 O dotter det stunder frid
 Från Innishonna ett budskap spörjs
 Dit kom han seyrnas hjelmor
 Jag locklar kringar i gir.
 Den fante sin helning har
 Den unge örnar frid dimmers land
 Upp, dött af födades morven
 Tre ropen kalla ditt folk
 Helt bläst en vind från nord
 Här vittnen dagas, morgon hang
 Ett oskoleb, för den off segl
 Enöt din befände stund
 Den älskade stot, ett sken
 af rodnad lyntes på flickans kind
 Här heter sporde hos satta
 O honnas hjerte ditt land.
 At tilla morant an
 En skat jag äro han fordrar det
 4 bandas löser den klinget
 Och lohet ynglingens huf.
 O dotter formlum hang ord
 Si, lys han laget, jag för på ög
 Till bling lechte lander
 Till vinterns isig hem;
 Men hvort jag ok kom där för
 i lag: jag den dotters namn
 De fördes till flares klager
 Vagnadens veltungers spel.
 De för jag i halm att fäst
 De spottke flickan till bnd mig ta.
 Jag äkt att skapda den dotter
 Ty kjalmar fruar med färd.
 Jag heter han, gott, nu
 Den dag som fäst mig på bronas had
 Nu vinnor flara der blodet
 Och din heltes af song,
 De fannar för fänders fäst
 Svart locklar kringar för spog och för
 Likt hafset böga för, för fäst
 De fannar öpp af förgas.

J. L. Rinebergs
Originalmanuskript til 4. Sang af
"Kung Hålar"
Modtaget af Forfatteren 2. 11 Oktober 1867.
A. Ditt.

men flydd är Morannas tid
 hans arm är vespand hans blick är färdigt
 hans fröder bläddar i fjerran
 som vinterns nöttliga sken.
 Skall Marven i glödet stå fram
 Lofft kämpar Glödet med fägg; dag
 Tvingt blifft o gall på den bage
 När död i Adestans fygat.
 Oj Rurmar min trösta som
 En flöj din harpa i Tingsal
 Fästna du tvingar mid Gudsdot
 En ton ur Hjelmans rikspj.
 Min lyksalighet jag har
 Kring koras höjder en kläng af flät
 Se ut hvad ser du o dotter
 Ja Hjelmans härar till ständ?
 När bläddar ut hon sig
 Mid tingsal dögren: klämmande segnd
 Oj mörk det speglade anlet
 Mörk dögrens ropar sken.
 O fader en här jag ser
 När bergen ligger den långsamt ned
 Som enklut spinkar mid Oslan
 Oj grumlet orkar sig för.
 När lögnet är det viden haf
 i grum flöt flöt den öpp
 Oj djupa skilfva af tågor
 Oj gäster spinnings af lys.
 Det fäst i den gamla drög
 En flöt af bländ fong dock brant
 Stöd här har öpp af hans and
 Mörk himn i glöddande ord.
 En tåkt med himlars drott
 Du tjinn kommit jag hjälper dig
 Du se som Andran i ungdom
 Hög öfver vespandens god.
 Min glädje i fröddande
 Mätt lyg som höjras: minnat en
 Tatt datt betallat midt öga
 Tatt mörker bor i min barn.
 Bländ i den stöthet ej
 Ditt anlet förmå: dag af barn
 Att se en ton af morannas
 Som står en fästas fygat.
 Oj barn af or faders kraft
 Gak jingens fustte af Adestans.
 Da gunging vespand af faders
 Oj klömm dögrens barn
 En glädje på hjellars barn
 Vigan som tingsal af fustte
 Stöd här fustvinger ekestad
 En bögrens arm allent.

[illegible][illegible]

Hvar, talte hin, när jag
 Till inbörd hvar i jagens fämn
 En bön dock ber jag för henne
 Som enfan för mig till fall
 & är att min blod du för
 & hennes kinnor. Den lifadst / kuld
 Den själslig förstörande
 Ett enar lemnat i arfa
 Hon hörs mig af mitt hjerta för
 En stormig jult, de i vidstigt Hög
 Af vidars klippor jag undrat
 Vid. Fjälars konungaborg.
 Hög henne i oblidet
 Hvars mildhet alldrig af riktigt gloves
 Kom var den enda på jorden
 Som fatt en fjärrt af mig.

J. L. Rönnebergs Originalmanuskript till Kongl. Maj:
4: Sångning för en af 2: delar in 19 October 1861 L. Rönneberg

